

Емануел Икономов

Игра на оцеляване

Не можеше да се каже, че ситуацията, в която се намираха, бе необичайна. Капитан Гъли бе слушал истории за подобни премерджия още като дете, като курсант в космическата академия бе преминал обучение как да се справя с тях, познаваше лично измъкнали се късметлии. Знаеше също, че теоретичният шанс за успех се изразяваше с отношение от типа едно към число с необозрим брой нули след водещата единица.

Необичайното бе, че му се случи. На него, и то тъкмо сега, по време на последното му пътешествие преди оттегляне от активна дейност като капитан от астроплота. Изненадващо бе късметът така да му изневери – двойно: първо, защото това изобщо се случи, и второ, защото шансът за оцеляване в случая изглеждаше не минимален, а нулев.

Още по-странно бе, че продължаваха да имат някаква надежда, или с други думи – все още дишаха и живееха. Че дишаха, се дължеше, напук на всякаква статистическа вероятност, на факта, че атмосферата на планетата бе годна за това. Докато това, че досега не им бе отнет животът, не можеше да се обясни толкова просто, нито да се приеме за многообещаваща дългосрочна перспектива.

За n-ти път прехвърляше през главата си случилото се през последния месец или по-скоро преди месец, защото оттогава сякаш нищо не се бе променило. По време на разузнавателен полет бяха открили планета, населена с разум, бяха установили формален контакт от космоса, колкото да им бъде разрешено – или най-малкото да не им бъде забранено – да кацнат, бяха се спуснали безпроблемно на повърхността, бяха се срещнали с местните жители, без да предизвикат конфликт и да бъдат унищожени. Но и без да предизвикат интерес за нещо повече от формално посещение на местни учени, които задоволяваха присъщото си любопитство, а може би и страх, с констатацията, че няма какво ново да научат или да заимстват от неканените пратеници на Земята.

А без възможност да предложат каквото и да било на очевидните владетели на планетата и нейните ресурси, нямаше да има обмен. Без обмен нямаше да получат необходимото им гориво за отлитане, а без него – шанс да се измъкнат някога от този капан. От друга страна в случай, че останат, не се виждаше начин как ще попълнят хранителните си запаси, когато наличните се изчерпят. Нещо, което щеше да се случи рано или късно.

От тези мисли го извади обаждането на дежурния на входа.

– Пристигна делегация – рече кратко той.

Капитанът вдигна очи към часовника на командния пулт. Беше време за редовното посещение на група учени.

– Доведи ги в библиотеката, аз ще ви чакам там – нареди Гъли.

При влизането си в читалнята забеляза, че Харисън, главният програмист на кораба, запълваше времето си с някаква компютърна игра. Обикновено капитанът се придържаше към официалност и всеотдайно внимание към гостите си, осигурявайки им достъп до всичките десет терминала в залата. Но този път реши, че няма смисъл да се преструва. Омръзнали му бяха безплодните посещения на надутите учени. Нека Харисън си играе. Някой от многознайковците щеше само да гледа, без да се рови из базите от данни на библиотеката им.

– Здравейте – посрещна той новодошлите.

– Добър ден – отговори, както винаги, само един от тях, навярно водещият ги.

С това приветствие и със стандартното довиждане се изчерпваше словесният контакт между двете цивилизации. За миг Гъли изпита надежда, че неосвободеният терминал ще ги предизвика да поведат разговор, дори той да е спор. Но един от гостите застана мълчаливо зад Харисън и се вгледа (тъпо, каза си капитанът) в екрана. И толкоз.

След около половин час обаче ученият, втрещил се в играта, започна да говори бързо и неразбираемо. Веднага всички останали се струпаха зад гърба на главния програмист. Извикалият ги скорострелно заобяснява нещо – сигурно правилата на играта, поне както явно ги бе разбрал.

– Ние иска това – обърна се към капитана гостът, който единствен ги бе поздравил.

Гъли изпита нещо, което определи като виене на свят. Подобно нещо не му се бе случвало през цялата му кариера в космическия флот. Сега имаше чувството, че познатата му вселена се преобръща с главата надолу. От цялата информация, събрана в продължение на хилядолетия от човешкия род – от елементарни частици до супергалактики – чуждата цивилизация се интересува единствено от продукт, който служеше само за развлечение на оттегчени или мързеливи програмисти.

„Ако се измъкнем – помисли си капитанът, – навярно до края на живота си Харисън ще разправя на чашка как ни е спасил с любимите си компютърни игри. Тези, които аз винаги съм презирал, макар и да не съм забранявал официално, и той го знае много добре. Но ако се измъкнем, и аз ще има какво да допълня в учебниците на академията относно срещите с високоразвити форми на разум.“

КРАЙ

© 1996 Емануел Икономов

Разказът е публикуван под псевдонима Робърт Шели.

Сканиране, разпознаване и редакция: Mandor, 2001

Последна редакция: 30-Sep-2001

Публикация:

Списание „PC World“, бр. 1/96

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3623>]